

Oldřich "50" Zelinka

"The Grand Ole Southern Man"

Southern By The Grace Of God

DIXIE

Informace členům a příznivcům

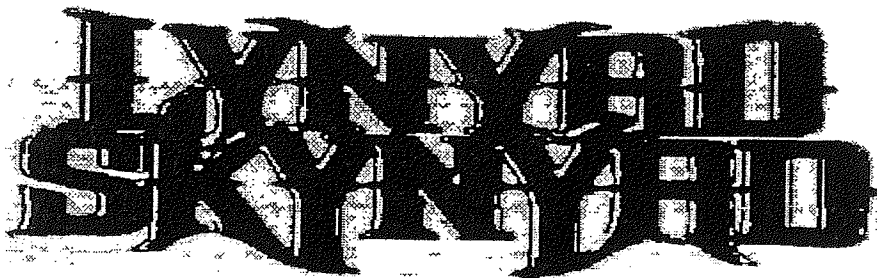
"TWENTY"

Listopad 1998

© Dixie - Spolek přátel Jižanského rocku

Tak se zdá, že se i nám podařilo dopracovat se se zpravodajem k číslu TWENTY. Schválně píšu dopracovat, protože ač byl tento rok bohatý na spolkové i jiné zajímavé události, nějak se nedostávalo času hodit to na papír. Proto není "Dvacítka" zpravodajem nijak výjimečným, ale kalíšek kukuričné k jubileu snad zaslouží.

Jelikož ve zpravodaji fan klubu Lynyrd Skynyrd bylo, stejně jak minule lautr hovno, přikládám aspoň pár fotek

"The Rebel Report, summer 1998"

Photo by David Mantle

Jeff, Leon, Rickey, Gary and Johnny.
One of Dad's Louisville slugger bats (Model M110)
and a few of his achievements

Photo by David Mantle

Co je nového

Stetson vydal druhé CD. Staříček Goláš se svými kumpány se o to postaral vlastními silami. To první CD leží ve skladech už neexistujícího vydavatelství a Valaši je doprodávají za 100,-č.

Novinka obsahuje 13 kousků, je dlouhá 55 minut a cena je 220,- Kč u Staříčka, který psal:

"Budeme toho dělat jen pár kusů (100 kazet, 100 CD) pro známé, fanoušky a fajnšmekry. Chceme se vyvarovat chyb z minulých let, poněvadž největší potupou pro jižanského umělce je, když mu desky v kredenci zapadají prachem". Křest bude 28. 11. 1998 v Rožnově.

Pumpa vydala na CD singl se třemi kousky: "Hurá na jih", "Tak si nalejt dám" a "Hodím si lano". Dobrý zvuk, dobrá muzika, milý počín v rámci hnutí "sám sobě vydavatelem".

Dominik Wallensfels se oženil. Blahopřejeme a přejeme mu to.

Někteří muzikanti opouštějí Prahu a stěhují se do okolních vsí na pronajímané fary. Miki "Hartus" Kadlečík už taky maká na faře poblíž Českého Brodu, ale on se přestěhoval až z Bratislavy.

Jand'ourkův Mlejn

Hřměnín 26. - 28. 6. 1998

Tolik dobrý muziky a v rádiu pořád takový sračky !

Kurva, zas mě někdo vozral !

I ten šnek je tak vozralej, že si zapoměl domeček !

Počasi stojí furt za hovno, bud' prší nebo je vedro !

Já si hovno pamatuju, já jsem spal !

Palič

Satan

Roztocký Olin Copánek po spatření slimáka

Satan

Stříbrný Orel

Byl jsem v ráji.

Teda v Českém ráji, na Jand'ourkově mlejně, v sobotu 27. června. A tam jsem si vzpomněl, jak říkal Palič v Holčovicích: "Tak takhle nějak musí vypadat nebe". Nebo nějak tak to říkal. Zaplat'pámbů za takovýhle světlý chvíle v tom zasraném životě; jinak bych se tý smrti snad ani nedožil. Už tejdén před *mlejnem* jsem měl husí kůži strachem, jak se tam šíleně zmatlám - tolik přátel tam, a když si dám s každým aspoň jednoho paňáka, tak vystřízlivím až začátkem příštího tisíciletí. Nakonec to ale dobře dopadlo; nikam jsem neupad, (snad) neudělal žádnou vostudu (nebo si to aspoň nepamatuju), a myslím, že si skoro všechno pamatuju (na rozdíl od některých Velkých Kongresů, Tažení Jižanských Veteránů, a podobných akcí). Takže přesto, že přesila 40ti až 50ti & půl procentní whiskey byla vysloveně zdrcující, ani mě nezdolala gravitace zemská, ani jsem neměl, na rozdíl od několika kamarádů, votlačený čelo (tzv umakartový čelo). Společně s Mikim jsem chytře využil Balounova brzkého odjezdu, jelikož jsem se chtěl vyhnout tomu, co se prý nakonec přihodilo několika nejmenovaným kamarádům, např. Satanovi a p. Místopresidentovi, že ihned po procitnutí posnídali bourbon, a potom jim ztuhlé končetiny nešly nalámat do auta. Jediné, čím jsem utrpěl (ale naštěstí až po příjezdu do Prahy), je sračka po tý desítce, kterou na *mlejn* přivezli poté, co jsme rekordním tempem, daným opravdu stylovým jižním počasím, s odpuštěním vychlastali všechny bečky toho skvělého dvanáctistupňového gambáče. Holt nejsem zvyklej na takový lumpárny - jsem příležitostný abstinent. Určité obavy jsem měl také ze zprávy, že má přijet Stříbrnej Vorel. Toho milýho poděsa mám rád,, ale vždycky se třesu hrůzou, co se zase stane, jelikož Stříbrnej Vorel je destruktivní element (ono jich je v našem spolku víc, nebudu jmenovat, třeba Michal). Nicméně jsem si ověřil, že je nesmysl být předpojatým, protože ze strany Stříbrného Vorla žádnéj průser nepřišel, zato mě podusil Černej vorel. A když tak mám pořád před očima ten obrázek, jak Satan leje Michalovi z flašky Černého vorla klokotem přímo do hlavy, uvědomuji si jaká je tohle strašná banda, jaký to mám vlastně kamarády, a ta bruntálská část bandy je tedy opravdu nepřehlédnutelná. Ještě, že se dá v nouzi zapnout přední pohon (viz. Satan). Člověk opravdu vydrží víc, než by se mohlo zdát (viz. Satan). Viděl jsem na Balounovi, že tyhle obrázky ho již zdaleka nepřekvapují. Kdo byl někdy v Holčovicích nebo v Branticích, už ho v životě překvapí máloco. Mlín se tedy podařil velice, dokonce přálo počasí, že, a dokonce jsem ve finále zdolal i ten kanystr kanadský whisky, kterou mi naordinoval nejmenovaný lékař (MUDr. Cajthaml), bych si léčil propálený ledviny. O muzice se moc rozepisovat radši nebudu, jelikož si nejsem jistej, že poslech při 6 & půl promile je tím pravým podkladem pro psaní ňákejch kritik, nicméně mě konečně letos zaujal *Bimbas Band*, konkrétně kytarová práce nepřehlédnutelného ex - MBA Němečka, kterej je tak nádherně stylovej, že mě to nadzvedlo už při prvních tónech. *51. chvíli* (nebo takříkák) jsem strávil v pohodě, styl mi občas připomněl starej Kaťák, hlavně zpěv byl hodně Pytlákovskej, to všechno v dobrém slova smyslu. Příště si musím nechat vysvětlit, pro je ta chvíle právě padesátá první. M. B. A. Band mě zase zaskočil, jak se to posunulo dopředu; myslím, že nemá význam, abych to ňák vokecával - kdo tam byl, tak to slyšel - bylo to skvělé, přímo paprscitý. *Ohnivá Voda* byla výborná (p. President to taky říkal !), tedy nemyslím tu, co jsme si lili do hrdel, potažmo do drštěk, ale tu na pódiu, a s Jirkou Rollo je to zase kousek jinde. *Miki Kadlečík* nakonec dorazil jako jednočlennej *Hartus*, a opět mě překvapil, že nehrál svoje známé kousky (= nádherná poezie !), ale vobul se do anglicky zpívanejch bluesovek. Komu se to nelíbilo, ať mi přijde říct, já mu to vysvětlím. Přestože vylízt s akustikou mezi bigbošem je nevděčný, sklidil Miki zasloužené ohlas a ovace. Jenom upozorňuju takový ty tupý řvouny, který prej halekali "Čechy Čechům" (naštěstí pro ně jsem to neslyšel), že příště to vode mě schytaj vosumatfíčtkou mezi světla. *General Lee* byl (podle očekávání) výbornej - tady asi není co řešit, je to špička. Pak už byl, myslím, *Vejfuk*, a to já už vůbec nemůžu bejt soudnej - tahle muzika mi vždy udělá radost. A pak už na *mlejn* začala padat ňáká mlha neboco. Na pódiu pořád někdo hrál, ale tak daleko jsem už neviděl. Ale můžu říct - byl jsem v ráji.

P.S. Znovu radím všem členům spolku: nedělejte náhlé pohyby! Většina z nás přece jen již jde do věku, takže se sluší pohybovat se důstojně. Příkladem šel na *mlejně* pan President, který velmi rozvážně kontroloval rovnováhu a oheň v dýmce. Pouze někteří nejmenovaní mladší členové (Michal) jsou doposud natolik jankoví a nepoučitelní, že konají náhlé pohyby, takže *mlejn* zase trochu připomínal Gettysburg nebo Holčovice. Podobnost je i v počtech padlých neznámých vojáků (nebudeme jmenovat, pro příklad Satan nebo Mike Vojnar). Nojo - rád jsem tam byl a rád vás všechny viděl, a dá-li pánbů neboněkdo, tak než natáhnem ráfy, sejdeme se zase u tý naší muziky.

(Zen)

Rockové Roztoky

Roztoky u Prahy 7.-9. 8. 1998

Vpravo remorkéry, vlevo vlaky Šukanzeny, nahoře letadla a před námi pódium, na kterém stála baba. Všude kolem mračna komárů a piv. Asi tak začaly v pátek 7. 9. Rockové Roztoky. Sobotní den jsme prožili korzováním kolem bazénu. A večer to přišlo. A bylo to dobré. A ještě lepší byl závěr. Bože chraň Jindru !

Navzdory tomu, že voda v bazénu chladila, upekl se mi mozek

Palič

Franta

Na Roztoky jsem se díval přes kameru coby materský kameraman a jelikož jsem ji držel podruhé v životě (tu kameru), tak musíte omluvit kvalitu. Jinak se mi tam moc líbilo. Další zážitky však nastaly při cestě zpět - naši stabilní spolujezdci Franta s Paličem jsou kapitola sama o sobě - už jsme se nemohli smát, jak mě a Vlastu bolela pusa. Ještě, že jsem aspoň sledoval značky, ale příště se těšíme zase.

Olin Zelinka

Svatá trojice akcí (ROHO, Mlejn, Roztoky), se nám letos skutečně vyvedla a až na pár mírně rušivých momentů, převážně zdravotního charakteru, které byly ostatně již popsány jinými, se dá opravdu použít Zenův výrok: "Byl jsem v ráji." Starý dobrý Satanáš se opravdu snažil a s pomocí kamarádů změnil psí cvičák v Roztokách v důstojné místo pro festiválek jižanské muziky. Točilo se pivo, žral se guláš a peklo maso. Díky Stříbrnému orlovi jsme opět u pódia dělali fazole.

Dvakrát jsem si letos, po návratu ze spolkových akcí říkal, že tuhle bandu pohromadě už nechci raději pěkně dlouho vidět, ale před odjezdem do Roztok, stejně jako před Mlejnem, jsem se zase těšil jako malej kluk.

Pátek večer byl tak nějak v poklidu, kámoška od Satana zkoušela napálit si svoje demo cédečko, zpívala a brnkala na kytaru. Satan dělal producenta, volal akce! a stop! a přitom číhal, jestli nejede vlak.

V sobotu to celý den peklo a mě bylo blbě, a to moc, protože jsem neměl chuť ani na bourbon. Tak jsem pocucával pivo, ráchal si nohy v bazénu a doufal, že to večer bude lepší. A bylo - hned odpoledne, jak se začali sjíždět *M. B. A. Band*áci, Generálský, Zen, *Miky Kadlečík* ... Škoda že nemohl *Vejfuk* a *Ohnivá voda*.

Celé to rozjela Romanova parta a psát o tom něco extra nemá cenu, protože to už napsal Zen po Mlejně. Na konec jejich vystoupení byl, na Zenovo přání, bombónek - stará *Uriášovka* "Rain" v podání Jirky Sobotky na klávesy a s hlasem, že i Byron by se zaposlouchal.

Po vystoupení *M. B. A. Bandu* nastala pauza, kdy Satanova kámoška znovu zkoušela napálit cédečko a k tomu ji brnkali Generálové.

Další pecka přišla, když nastoupil *Miky* a vzal to od podlahy, kde si položil dvoudecovku bourbonu a zpíval a hrál klasické bluesovky, až se za kytaru popadal. Bylo to moc pěkný. Opět, stejně jako na Mlejně, se přidali Generálové a zase to byl zážitek - společně zahrnaná "Hey Joe" byla i tady balzám na duši. V Roztokách to mělo skoro parametry "superskupiny", protože zpíval i Roman Kosina.

General Lee; o nich skutečně stačí jen napsat: Byli tam a hráli, kdo je zná, je mu to jasný a kdo ne, měl by to napravit. Při jejich vystoupení jsem zahlídl Jindru Vobořila a dva muzikanty, který znám z obalu CD "Černá díra". Tím pádem byl důvod těšit se ještě víc.

Během generálské muziky se *Miky* parádně rozšoupl - úplná Slovenská strela - a když začal Jindra, vlítl zase na pódium a tak to bylo chvílema dvojevystoupení, kde *Miky* chrlil hudební nápady jako Krakatoa. *Jindra Vobořil* s částí *Los Vobos* byl skutečná třešnička na dortu a každý poslouchal a poslouchal, kromě Stříbrného orla, který s Jiříčkem Hrubešů jezdi v bavoráku a ráno se ptal, jestli ty psí překážky tam byly i v noci.

Závěr celé akce se mi nějak rozplynul v mlhách a ráno jsem si říkal, že příště by to chtělo na týden.

Jediným stinným místem tak zůstává, že Franta přišel o foťák. Musel tam být někdo, kdo nemá s Jižanama nic společného a čmáznout ho. Ať mu pazoura upadne!

M.J.

Svojanovská hláška

4. ročník hudebního festivalu na hradech Svojanov 7. - 9. 8. 1998

Jak jsem si naučil rodinu, tak jsem taky dopadl ! Kamarádi se pekli v Rozkrokách u Satana a já jsem ve stínu lípy pil pivo jako křen z gotického sklepa a koukal na "folkaře". Už čtvrtý rok jsem končil rodinnou dovolenou po hradech na Svojanově. Byl to opět výborný festival, ale stýskalo se mi.

Těch ortodoxních folkařů bylo, jako vloni, jak šafránu. *Petr Rímský, Traxleři, Eva Henychová* a pár dalších mi vyvolávali vzpomínky na zašlé časy folkových kolotočů. Ti ostatní už ale jdou třicet roků starou cestou dylanových *Blonde On Blonde*. *Bokomara* Luboše Javůrka s vynikající multiinstrumentalistkou Petrou Šancovou mi opět zahrála milovanou píseň o bůčičku a ovaru. *Mirka Savčuková* sametově mrazila, *Mladí a neklidní* mi připoměli, že jsem kdysi poslouchal taky *Chicago T. A. a B. S. + T.* O něčem jiném, ale úžasném bylo vystoupení fenomenálního *Štěpána Raka*. *Jimmie Marshall* rozpumpoval nádvoří svým osobitým hospodským folk rockem jednoho muže a krabiček. Do takové hospody bych chodil moc rád. Před sobotním svítáním zněl pomezními hvozdy chorál - když *Jimmie Marshall* se Slávkem Janouškem klepali na nebeskou bránu, všichni hráli a zpívali. A Savčukovou bylo slyšet i z toho davu pod pódiem

V sobotu bylo nárezu ještě víc. Kdysi známé ostravské *Bukanýry* mi připomínala *Českomoravská hudební společnost*. Měli sice mnou milované dudy, ale lidovky v podání legendárního Valašského vojvody mi byly bližší. Vyvrcholením sobotního koncertu, který vlastně trval půl dne byl *Andršt. Ramblin Rex* mile pronášel několik českých slov. *Andršt* a ostatní muzikanti hráli výborně ... ale, bylo to perfektní a chladné. Noční tancovačku obstaral výborně *Fleret*, který celý festival uzavřel vlastní verzí sabbatovského "Iron Man". Důstojné zakončení kdysi folkového festivalu. Ale diváků bylo letos jen 700, vloni 1200 - přemnožení festivalů nebo úbytek peněz ?

P.S.

Letos jsem lezl po hradech Českého ráje. Na jednu noc jsme zajeli na mlejn do Hřměnína a byli jsme tam u dobrých lidí nocí pět. A šestou o kousek dál u Romana Kosiny. Na mlejně už zase postavili stožár a koupili si vlastní bojovou zástavu C.S.A.

P.S.S.

Roman s Jirkou Sobotkou mi chtěli udělat radost a při pozdní večerní siestě pustili záznam z křestu *Buráků*. Když jsem se slyšel, tak jsem tedy žádnou radost neměl. Ale cítil jsem bourbon a prokvašené australské pivo a znovu viděl ty dvě připlacaté čuži, co měly v mých očích dohromady osm cecků. Omlouvám se jen tím, že jsem od té doby na žádné pódium nevyšel. Pro majitele záznamu - úvodní blábol správně zní: "Musíme se smířit s tím, že *Ku Klux Klan* vznikl dříve než *Allman Brothers Band*".

P.H.

I. Motofest Ostrava

12. 9. 1998

Líbí se mi motorky a tak jsem si řekl, že se na ně mrknu do Ostravy. S naší vlajkou jediný jsem očekával příjezd kolony a hodně motorkářů zdravilo. Po projití parkoviště musím konstatovat, že to byla opravdová přehlídka strojů. Když jsem se tam motal s vlajkou a jižanským šátkem na hlavě, natáčela to televize *Polar* a dělali se mnou interview (kazetu mi pošlou). Večer, v hale *Paláce kultury a sportu* naběhla v 19:00 domácí kapela *Doga*. Snažili se kluci, ale bylo málo lidí. Po nich nastoupili *Illegal Eagles*, to už bylo dobré. Stál jsem v první řadě u zábradlí, oni kývali uznale na vlajku a dobře hráli. V každé přestávce se dalo pár piv a když začali hrát *Slade*, už to začalo trochu vařit. Po nich hráli *Uriah Heep*, ale jelikož jsem už začínal mít více promile, vydal jsem se na šalinu a jel se vyspat k švagrovi. Možná, že ten lupen nemusel stát 400,- Kč.

Olin Zelinka

I. VeHo 1998

Alias I. Vepřové Holčovice 9. - 11. 10. 1998

Bruntálská část spolku si zase jednou vyrazila zachlastat někam jinam než v bruntálských hospodách a tentokrát nás díky *Stříbrnému Orlovi* doprovázelo i sele, tedy vlastně malé prase (pan prezident hovořil něco o *Stříbrné Svině*). Nálada byla výborná, opice byla velká. Ještě při příjezdu do *Holčovic* jsem tvrdil, že navzdory veledrakům na *ROHO* jsem v této vesnici nikdy neztratil, na rozdíl od schopnosti normální chůze díky zranění při sportu, jižanskou důstojnost. Toto jsem musel revidovat hned v pátek po pádu z kamených schodů před *Olinovou chalupou* a revizi potvrdit i v sobotu, když jsem se ráno probudil přikryt židlí a následně večer, jelikož jsem po opuštění místního hostince chytl v kopci entl a nemohl nabrat výšku potřebnou k dosažení chalupy pana *Presidenta*. *Stříbrný Orel* musel posloužit jako tlačný remorkér. Pan *President* občas brblal, zvláště když jsme začali s *Orlem* část masa udit (rady typu "vyhodte to rovnou" atd.), ale jinak byl každý přežraný a vládl skutečný *Southern Comfort*. Doba *Paličova* léčení a rekonvalescence z tohoto ozdravného pobytu na venkově dosáhla téměř dvou týdnů. V zimě se chystá *Olin Zelinka* uspořádat u sebe na chalupě zimní *ROHO*. Podmínkou pro akci je dostatek sněhu na postavení velkého sněhuláka, který by držel vlajku C.S.A.

M.J.

Australské putování Jindry Vobořila

Zpráva, potvrdující existenci kontinentu Austrálie

V prosinci minulého roku se mi dostalo té cti, že jsem byl svým spolužákem pozván k měsíčnímu pobytu v Sydney. Byl jsem tam s rodinou a hradili jsme si pouze letenky. Tady jsem teprve pochopil, proč každý pitomec hned po takové cestě napíše knížku. Prohlašuji, že bych o své cestě mohl napsat velmi tlustou a myslím, že i zajímavou knihu a tu bych mohl doplnit stovkami fotografií a 18-ti hodinami videa

Vás nehodlám unavovat detaily a proto budu psát pouze věci neuvěřitelné až skandální. I těch bude dost. Můj kamarád byl velkorysý a měl pro nás připravený tak nabitý program, že jsme často až pletli nohama. Za ten měsíc jsme stačili poznat východní pobřeží států New South Wales a Queensland. Cesta trvá asi 25 hodin a to jen proto, že v Praze nemohou startovat Jumbo Jety. Takže se musí do Londýna, tam se pak 6 hodin čeká a letí se zpátky přes Prahu, Rumunsko a Irán do Bankoku. Odtud pak s námi letěl neustále zvracející tamilský Tygr. Předeseilám, že všechno mám zdokumentováno buď písemně nebo obrazově. Mnoha věcem se u nás dá těžko věřit. Kamarád nás čekal se 4-litrovým Fordem Falcon s dokonalou klimatizací. Hned nás informoval, že k překonání tzv. jet legu (únava z časového posunu), je třeba být aktivní. Tak nás hned odpoledne zavezli do obchodního centra Parramata - největší Shopping Center na jižní polokouli. Zrovna bylo 12. 12. a vánoce za dveřmi. To se těžko popisuje.

Potom bylo první koupání na Bondi Beach, což je překrásná pláž v židovské čtvrti s českou ambasádou. Večeře v americké knajpě Hog's Breath, kde už probíhal jet leg tak, že jsme usínali s polorozžvýkaným soustem v ústech a nebo přímo uprostřed věty. To trvalo asi týden. Řešili jsme to tak, že jsme usínali denně asi v 8 a vstávali ráno v 5 hodin. Druhý den Parklea Market - to je zastřešená tržnice, kde je možno se i nechat za deset dolarů namasírovat Číňanem. Mají tam všechno na světě. U Woolwortha zase slouží každá pokladna i jako bankomat. Potřebuješ prachy, tak řekneš aby ti dali nazpátek na 100 dolarů a oni si to pak vycucnou z tvého účtu. Teď vynalezli akci, že když jim necháš drobné, dostaneš kupón na dva dolary. Někdy na tom vyděláš, někdy proděláš, ale za měsíc máš kupóny třeba za padesát a to už je plné auto nákupů. Oni navíc nemusí shánět v bankách mince, takže i prodělek je pro ně kšeft, navíc udrží zákazníka, který to nakonec utratí zase u nich. Mají vůbec všechno dokonale domyšlené. Myslím, že stojí ještě o třídu výš než USA. Zločinnost téměř žádná - není tam kam utéct. Váží si Japonců a Číňanů, kterých je tam už dneska asi většina. Za pól považují Vietkongy a Jugoše. Přišli už na to, že lidi nemá cenu vychovávat, ale snaží se jim ve všech nepravostech zabránit. Například na každém rohu je kruhový objezd kvůli zpomalení a skoro v každé ulici retardéry. Ty jsou i na každém parkingu a u každé pumpy.

Odpoledne jsme byli v malé ZOO Featherdale Park. Zrovna začaly školní prázdniny a přijelo tam asi třicet autobusů Číňanů z Hong Kongu, Taiwanu a z rudé Číny. Byli to asi patnáctiletí kluci a holky, měli uniformy a byli všichni stejní. Okamžitě udělali frontu a fotili se s živým koalou. Hned jsem si říkal, jak by ušetřili, kdyby si udělali jednu fotku a nechali si ji namnožit. Koalové se pohnou asi jednou za týden, protože se živí eukalyptovým listím a to jim v žaludku kvasí, takže jsou neustále zmatlaní.

A zadarmo!

Kam se pohneš, tam, je přepychový hajzl a berbecue na plyn. Hodíš 25 centů a griluješ. I na opuštěných parkovištích v buši jsou nerez záchody s vodou a papírem. Stejně jako na každé poště a v nákupním centru.

Pak jsme jeli na dvoutýdenní dovolenou. Nejdřív do přístavu Coffs Harbour. Při jedné zastávce v buši jsme narazili na cikády, které se právě vylíhly. Byly to tisíce a hluk na hranici fyzické bolesti. Museli jsme prostě ujet.

Bydleli jsme tam v pensionu s garáží, bazénem se spa a jacuzzi a domácím ještěrem dragoonem, kterého tam mají místo koček. Apartmá všude, tedy i v hotelích obsahuje TV s videem, pračku, sušičku, zařízenou kuchyň s myčkou a na stropech se točí ceiling fan. Jídla se všude nakupují v take - always hospodách a pití v take - always krámech, kam se zajede autem. Je to tak mnohem levnější. V Austrálii je vůbec levně. Je to asi menším daňovým zatížením. Je tam levně dokonce i pro nás. I byty a domky jsou za přístupné ceny.

Tady jsme prvně ochutnali ryby. Kdykoliv se nás potom zeptali, co chceme jíst, vždycky jsme hlasovali pro ryby. Byla tady i soukromá banánová plantáž se samoobsluhou. Když nejsou majitelé doma navážíš si banány a v misce zanecháš prachy. Při naší návštěvě tam bylo asi sto dolarů. Něco nepředstavitelného.

Dělali jsme denně asi pět akcí a i když jsme přejížděli, zastavili jsme se při každé příležitosti. V každé fabrice jste tady totiž vítáni, provedou vás, pohostí a vše dají ochutnat. Chlubí se na rozdíl od nás svou prací a uměním. V každém hotelu se valí prospekty ve kterých jsou slevy na vstupné - jakési kupóny. Ty slevy jsou dost velké. Pro ilustraci uvedu: Celodenní výlet na ostrov s obědem stojí 25 dolarů - s kupónem asi 17. To je 340 Kč. Opět pro ilustraci: jedna jízda parníkem kolem pražské Štvanice dnes vyjde bratru na 200 Kč.

Takže jsme navštívili třeba malou čokoládovnu Carobana Confectionary, kde se dělá dietní čokoláda z lusků carobany - pochopitelně aboriginský vynález. Potom malé rodinné delfinárium Pet Porpoise Pool a miniaturní městečko Holland Downunder. Pak jsme jeli na dovolenou do Gold Coast. Po cestě jsme navštívili New Italia Museum, Tee Tree Farm s veškerou tee tree kosmetikou a instruktážními filmy. Po cestě potom ještě prodejnu Macadena s prodejem aboriginských ořechů, které se dají rozlousknout jenom pomocí malých svěřáčků. Projeli jsme Byron Bay - letoviště australských boháčů. Bydlí zde Paul Hogan, Olivia Newton-John a další. Pak už přišly hranice s Queenslandem a bomba - Gold Beach City a luxusní čtvrť Surfers Paradise. Tady kamarádi zaplatili týden ve čtyřhvězdičkovém hotelu Olympus. Od pětihvězdičkového hotelu se liší tím, že má recepci pouze od šesti do šesti hodin. Vše se otvírá kolečkem s čipem. Měli jsme výhled na východ slunce nad Pacifikem a taky jsem si ho denně užíval. V noci potom Jižní Kříž! Hned byla večeře v restauraci Ashmore Rd Seafod + Steak. Porce jsou tady všude doslova obří a žádný Evropan nemá šanci to sníst.

Moře je tady jedna ku jedné jako na Havaii. Proto se to jmenuje Surfers Paradise. Město pak připomíná Miami. Ráno jsme jeli na výlet na ostrov Stadbrooke. Přestože nastaly hlavní školní prázdniny, tady může být člověk na pláži sám a hodiny a kilometry nepotká člověka. V městě je pak na každém kroku zábava za přístupné ceny. Lze ochutnat jídla doslova všech kontinentů. Další den jsme byli ve Warner Brothers Movie World parku, kde jsem si konečně vyzkoušel horskou dráhu tak, jak má být. Nikdo se mnou nechtěl jít a tak mi bylo jako před popravou. Když jsem ale uviděl, že za mnou stojí osmdesátiletá Indka, trochu jsem se uklidnil. Jinak je to show, která se nedá popsat !

Hned další den Sea World Park se všemi možnými drezúrami a tobogany. Zase celodenní záležitost s neskutečnými zážitky. V dalších dnech to šlo velmi rychle. Návštěva pivovaru Victoria Browery s ochutnávkou. Jediní na světě mají právo dělat Guinness mimo Anglii. Pak jsme byli v muzeu Believe it or not ! Z toho jsem si přivezl knihu - to jsou věci ! Jeli jsme se podívat do Brisbane a po cestě byla hospoda Ettamogah Pub, která nemá jediný úhel pravý a je to vyhledávaná turistická atrakce. Je tam i americká tančírna na mlatě. Měli jsme štěstí a hrála tam místní kapela Uncle John's Jug Band. Taková trempírna, tady by se to líbilo. Oni mají vůbec takový trampský humor, hodně podobný našemu. To se projevuje i v suvenýrech. Jsou na rozdíl od Američanů velmi vtipní. Stavili jsme se tu i na Sunshine Plantation - Big Pineapple, kde jsme si dali zmrzlinu. Byla to polovina velkého ananasu a na ní asi kilo zmrzliny a na ní ještě asi dvě kila ovoce se šlehačkou. Oni si na to potrpí. Tady se zmrzlina nakupuje v pětikilových kýblech. Můj kamarád má doma 5 lednic po 550 litrech. Jednu mají děti, jedna je v kuchyni, třetí v garáži, čtvrtá v dílně a pátá v shedu. Všechny narvané masem, pivem a zmrzlinou.

Povečeřeli jsme kolosální pizzu. Bylo to asi pět metrových kol, každá jiná a jedna lepší než druhá. Pak jsme jeli do Nelson Bay na výlet lodí za delfiny na širé moře. Měli jsme štěstí a pár jsme jich viděli. Večer jsme už byli v Sydney a šli jsme se podívat do jedné ulice s vánoční výzdobou, která je každoročně cílem všech obyvatel Sydney. Je to úžasné, jsou to tisíce žárovek a KW, ale tady se to tak nebere. Na Štědrý den jsem zažil nákupy, ze kterých mi bylo mdlo. Oni mají vozíky asi tak třikrát větší než naše největší. Na tom je hora žrádla jako na žebříňáku a na tom sedí malé děti. Oni mají všichni Four Wheel Drive, takže pro ně to není problém. Po Vánocích nastane další mazec, protože všichni vracejí, nebo vyměňují dárky. To je tady běžná praxe.

Na Štědrý den byl plný pokoj beden jak almary s dárky. Barbecue jelo celý den a psi dostali půlmetrové kosti.

Ráno se jelo do Taronga ZOO v Sydney. Jeli jsme metrem a lodí. V každém vlaku tramvaje a metra je ozbrojenec a všechno bezvadně funguje.

Pak jsme se jeli podívat do Sussex Inland na jednoho českého kamaráda. Cestou jsme viděli nový ženský buddhistický klášter Nan Tien Temple a Blow Hole, což je moře vybuchující dírou ve skále na břeh. Večer po návratu mě doma čekal Petr Klarfeld, někdejší správce židovského hřbitova na Žižkově (dnes je tam TV věž), jinak první bubeník Framus Five, se kterým jsem asi dva měsíce hrál u Cardinals. Oni tam mají Country Club a ti staří zase Sokol. Před námi tam totiž byl Vyčítal a po nás asi tři dny Amfora. Chtěl, abychom tam zůstali, ale nebyly volné lety. Po Amfoře tam byl K. Černoch s Wimmerem.

Mezi svátky jsme prolézali město. Viděli jsme třeba část jazzového festivalu nebo laser show v Darling Harbour. Pak jsme zašli do asijského bufáče pro asi tisíc lidí. Je to něco jako automat Koruna. Jenže čistě k uzoufání. Každá asijská země tam má okénko se svou kuchyní. Je to hodně levné, takže jsme ochutnali hodně jídel. Je to božská krmě. Ráno pak výlet do města Katoomba, kde začínají Blue Mountain. Mají skutečně modrý nádech, který způsobuje odpařování eukalyptů. Jsou tam úžasné skály Three Sisters a vlak s největším sklonem na světě - Scenic Railway - 250 m hloubka a sklon 52 stupňů. Zpátky jsme jeli přes borové lesy plné hub. Jsou stejné jako naše, jenom se po nich sere a bleje. Krajina vypadala jako Šumava. Tady se vůbec vyskytují různé typy krajiny. To jsme viděli hned druhý den. To bylo město Cessnock a vinice Lower Hunter Valley. Normálně jižní Morava jak vyšitá - jenom o sto km dál. Spousta sklípků s ochutnávkou a uprostřed továrna na síry. Co si více přát ? Zpátky jsme se stavili vykoupat na Center Coast, kde je proslulá Cave Beach s krásnou jeskyní a vlnami jak z pohádky. Vedle je Catherine Hill Bay, kde se točil první film Mela Gibsona "Summer City". Můj kamarád v něm dělal šéfa světla a zahrál si v něm i epizodku. Byl to nízkorozpočtový film (zde říkají Low Budget), ale hned si Gibsona všimli z Hollywoodu a ukradli jim ho.

Večer jsme šli navštívit rodinu Tichých, kteří mají doma pivovar, ostatně jako každý druhý. Tady se za třicet dolarů prodává kufík se surovinami a nádoby a zařízení se vejdou do malé místnosti. Je to velký byznys. Jedna várka je 200 litrů. Oni mají dva syny, takže si dělají pivo sami. Pak přišel Silvestr u Podlahů. Strašný hodokvas a půlnoc ve velkém bazénu.

Ráno pak střízlivění v Palm Beach u Sydney. Po vystřízlivění návštěva největšího kina na světě - Imax - 1500 čtverečních metrů + 5000W stereo surround. Dále pak čtvrť Rocks s akváriem. To jsou podzemní tunely a nad hlavou plují žraloci a třímetroví rejnoci. Pak jsme byli na 270m vysoké Sydney Tower, která je při zemětřesení prý nejbezpečnějším místem ve městě, protože je ukotvena lany, které ji přetahují do všech stran. Opět návštěva "číny". Ochutnal jsem thajské a singapurské pivo a zdá se mi velmi dobré.

Pak přišel celodenní výlet na lodi pana Tichého v Brooklyn - Brisbane Waters. Je to loď za 100 000 dolarů, má dva motory Volvo po 160 koních a veškerý komfort asi pro 15 lidí. On je zámečník a ona roznáší pivo. Prostí lidé, ale tady je to jako v zemi krále Miroslava - každý kdo pracuje se musí mít dobře. Oni mají lodě, my máme chaty.

Před odjezdem jsme šli na nákupy na Manly Beach a pak jsme sjeli na Sydney Fish Market na poslední rybu! Tam jsme teprve viděli co to je život. Tam přijdou o polední pauze Sydneyští yuppies, dají si rybu a lahvinku chlazeného bílého - za pakatel - pak svléknou oblek za 1000 dolarů - vyjmou z auta prkno - jdou si zasurfovat a pak se zase vrátí za přepážku své banky a do večera to už nějak vydrží.

Co říci závěrem? Lidé jsou přátelštější - na každém kroku se ptají - where are you from ? - ihned tě zvou a zajímají se o všechno. Zpáteční cesta byla krutá. Nejdřív loučení a potom let z Bankoku do Londýna. Celých dvanáct hodin jsme museli být přivázaní, protože tenkrát v Anglii zuřil ten uragán a tady nahoře to bylo příšerné. Nespal jsem ani vteřinu, ale za to jsem dvakrát viděl filmy "Do naha!" a "G. I. Jane". Jen jsem si vždycky představil to letadlo ve kterém je 550 lidí a 26 členů posádky - co to bude za řachu. Jako kdyby spadl obchodní dům Kotva z deseti kilometrů.

Kdo má možnost navštívit Austrálii - vše doporučuji: Je to země budoucnosti!

Zdraví Jindra Vobořil

Artimus Pyle

Biografie

Již dlouho se soudí, že "divočák" z *Lynyrd Skynyrd* Artimus Pyle a jeho úderná, charakteristická hra na dvoušlapákové bicí významě určili legendární zvuk *Skynyrdů*

Narodil se 15 července 1948 v Louisville, Kentucky, jako Thomas Delmar Pyle, jediný syn Clerence a Mildred Pyle. Už podle jeho nejranějších vzpomínek ho od mala fascinoval rytmus a zvuk. Jeho první velkou láskou se stali koně, kvůli rytmickému klapotu podkov. Tommyho přirozený cit pro časování a rytmus přiměl mámu koupit mu v devíti letech bonga bubinky. Ke dvanáctým narozeninám mu táta koupil skutečnou sestavu bicích. Toto vedlo k sestavení jeho první kapely - *The Thom Thumbs*.

Po ukončení střední školy se Tommy dal k námořní pěchotě, kde si vedl velice dobře. V časopise "Leatherneck" (Kožený krk - označení příslušníků námořní pěchoty) byl vyhlášen jako nejlepší rekrut roku 1968. Jeho krátká kariéra v námořní pěchotě mu vstřípila hodnoty, které uznává dodnes. Po odchodu z maríny vstoupil na Technickou univerzitu v Cookeville, Tennessee. Zde přišel k prezdivce Artimus. Spolužáci ho přejmenovali kvůli jeho dětskému obličejí podle panny Artemis z řecké mytologie.

Ačkoliv se v této době věnoval všemu možnému, hudba ho opět přitáhla a vrátila Artimuse za bicí. Jeho jméno se poprvé objevilo na *Charlie Daniels Band's Volunteer Jam*. Po spolupráci s *Marshall Tucker Bandem* získal pověst výrazného bubeníka. Jelikož obě kapely často koncertovaly spolu s *Lynyrd Skynyrd*, Artimus se brzy seznámil s Ronnie Van Zantem a Ed Kingem. Výsledek - skladba "Saturday Night Special" Ronnieho velice zaujal. Živě hrál Artimus se *Skynyrd* poprvé v říjnu 1974 v Sgt. Pepper's klubu v Jacksonville. Koncert ve dvojnásobně přeplněném klubu, pod sálajícími reflektory, v sále bez fungující klimatizace se stal památným večerem. Když Bob Burns opustil těsně před prvním turné po Evropě v prosinci 1974 kapelu, stal se Artimus okamžitě novým bubeníkem *Skynyrdů*.

Během let, kdy Artimus hrál s kapelou, se *Skynyrd* stali legendou. Rychle se dostali mezi nejčastěji koncertující kapely, s rozpisem 300 vystoupení za rok. Konec byl ale rychlý. Začal 6000 stop nad bažinou v povodí Mississippi, kdy pilot charterového Convairu 240, který přepravoval kapelu na novém turné, ohlásil rádiem masivní unik a ztrátu paliva. Za necelých deset minut později se letadlo zabořilo do hustého porostu uprostřed bažiny. Havárie zabila Ronnieho Van Zanta, kytaristu Steve Gainese, zpěvačku Cassie Gaines a cestovního manažera Deana Kilpatricka. Ostatní na palubě vyvázli s těžkými zraněními. *Lynyrd Skynyrd* dospěli k nenadálemu a tragickému konci.

Ti, co přežili, pokračovali v hudební kariéře v *Rossington Collins Bandu*. Artimus byl okamžitě obsazen za bicí, ale krátce před nahráváním ho vyřadila vážná nehoda na motorce v Jižní Karolíně. Následující rok natáčí "A. P. B." s *Artimus Pyle Bandem*. Toto album následuje v roce 1983 "Nightcaller".

V roce 1987, v době desátého výročí tragédie, žije a studuje v Jeruzalémě. Následující den po telefonátu, který mu oznámil obnovení *Lynyrd Skynyrd* pro vzpomínkové turné odlétá do U. S. A. To, co původně vypadalo na jednorázovou záležitost, se změnilo v tříleté turné po celé zemi, zakončené v roce 1991 albem "Lynyrd Skynyrd '91". Doprovodné turné k albu již bylo pro Artimuse příliš vyčerpávající a v srpnu 1991 opouští kapelu. Po odchodu se věnoval vlastní hudební práci. V poslední době přijal aktivní roli v podpoře vzpomínkového projektu "Freebird ...The Movie" poskytováním televizních a rozhlasových rozhovorů po celé zemi.

The Freebird Foundation, Inc. (přeložil Michal)

CD recenze

Marshall Tucker Band - M. T. Blues

1997

Pryč jsou dny, kdy ke slávě stačily dvacetidvou skladbové LP obsahující "super dynamitové" hity sedmdesátých let. Nyní společnosti produkují hity z vrcholů hitparád, kompilace a nové věci. Taková je i kolekce skladeb v nejlepší bluesovém ladění od jedné z nejvytrvalejších jižanských kapel, *The Marshall Tucker Band*.

Těžko říci, co je nejlepší z celého disku. Jestli "I Like Good Music", favorit koncertů nebo Toy Caldwellův hit "Ramblin", či živá "Everyday (I Have The Blues)". Každopádně nejvýznamnější na této kolekci je aranžmá skladeb.

Začínající "zdi bourající" skladbou "Ramblin", pokračující přes "Try One More Time" k funky - country - blesové "Where A Country Boys Belong" je hned jasné, že se jedná o parádní, pohodovou jízdu. Další skladba představuje nejlepší zpěv Douga Graye s Caldwellem v pozadí - "Asking Too Much Of You". Album pokračuje "You Don't Live Forever" a "Bob Away My Blues", která je rovněž koncertním favoritem. "Too Stubborn" je Caldwellovo pomalé blues, tak emocionální, že ho znovu natočila *Kitty Wells*, hvězda Grand Ole Opry. "Walkin' And Talkin' My Blues" je svižně uličnická a nenásilně přechází do "Everyday (I Have The Blues)", která trvá jedenáct minut. Zbývající místo zaplní "I Like Good Music" napsaná společně Dougem Grayem, Rusty Milnerem a Timem Lawterem. Připomíná fláky v původním stylu *M. T. B.*

Tato kapela se neztrácí v prázdnu, ale míří k vrcholu.

V roce 1998 se kapela chystá nahrát nové, gospelové album. Bude obsahovat nové věci napsané Dougem Grayem a gospelové standardy jako "Eye On The Sparrow" a "Give Up".

Michael B. Smith (přeložil Michal)

*** "DIXIE" - Spolek přátel Jižanského rocku - Czech Republic ***

Jupiter Coyote - "Here Be Dragons"

1998 RoadRunner

&

Molly Hatchet - "Silent Reign Of Heroes"

1998 CMC

Tak jsem si všechno pozorně poslechl, a fakt mě vole ty *Jupiter Coyote* nevzali. Já už jsem starej a už jednoduše, a tohle je na mě náskok moderny. Dlouhý jednotvárný skladby bez žádné melodičky silnějších nápadů. Připomíná mi to něčím styl *Black Croves*, který ač Jih mě neberou. Já už jsem prostě stará řepa. Je to skvěle nahráný, ale ke zvuku bych měl připomínky: vůbec se mi tam nelíbí ten plácavej bubínek, kterej má asi navozovat unplugged představu, jako kdyby to mydlil štětkama. Kopák tam není vůbec, a vostatní bubny s činelama málo. Zato basa má výtečnej zvuk. Poslechl jsem si to odpovědně několikrát, abych mohl napsat tuhle zdrcující kritiku. Hele vole, já to dám poslechnout Satanovi, von je přece jen vo 5 let mladší, a tyhle věci víc poslouchá. Jako třeba např. *Blindside Blues Band*, a takový, což mě netankuje.

Ale nový Molláci mě nadzvedli, jsou naprosto skvělí; přesto, že albem "Devil's Canyon" nasadili laťku pěkně vysoko, tak tohle nový album je neméně dobrý. A je ve stejné osvědčené koncepci, že po 45 minutách vygraduje, a na konec je takovej unplugged bonus. Jako na "Devils Canyon".

Zen (z dopisu Frantovi)

Velký příznivec Southern rocku Tom Soares spolu s přítelem Bruce Henningsgaardem sestavili přehled věnování kapel památce členů *Lynyrd Skynyrd*, kteří zahynuli při letecké havárii.

Během let spousta kapel věnovala své nahrávky členům Lynyrd Skynyrd, kteří tragicky zahynuli. Tyto řádky vám umožní získat přehled o které nahrávky a kapely se jedná. Hlavní díl práce vykonal náš přítel Bruce Henningsgaard. Stálo to spoustu času a nadšení pro věc, než se tento výběr podařilo sestavit. Když se dozvíte o dalších věnováních, podejte nám o nich prosím zprávu.

Tom Soares

Atlanta Rhythm Section - "Champagne Jam", 1978 - Album obsahuje skladbu "Large Time" v které se vzpomíná na společné hraní s *Lynyrd Skynyrd*. Věnování na zadní straně obalu zní:

"Zachráněným: Allen, Gary, Leon, Billy, Artimus ..."

"Láskyplná vzpomínka: Ronnie Van Zant, Steve Gaines, Cassie Gaines & Dean Kilpatrick."

Charlie Daniels Band - "Million Mile Reflection", 1978 - Na albu je skladba "Reflections" která je o Charlieho přátelství s Ronniem (společně se vzpomínkou na Elvise a Janis Joplin).

"Reflections"

*Bylo to v říjnu v Saint Louis
Řekli nám, že Freebird padl k zemi
Tak odříkali jsme modlitbu
Dřív než šli jsme hrát*

Hat Band Music - 1978 (BMI) - Hudba a texty - Charlie Daniels, "Taz" DiGregorio, Tom Crain, Fred Edwards, Charlie Hayward a James W. Marshall.

Na první straně alba je vyryto do desky: *"Věnováno Ronniemu, mému kámošovi."* Na straně dva je vyryto: *"Leť dál, hrdý ptáku, jsi navždy volný - 10. 22. 1978. C. D.."* Zadní strana obalu obsahuje navíc tuto báseň.

Věnováno Ronniemu Van Zantovi, našemu příteli.

*Krátká svíce, z obou stran hořící
Kola autobusu, nekonečnou milí se točící
Přítel, s kterým sdílím nekonečný čas
Potřesení rukou, usrknutí vína
Musím říct to nahlas, nechť to zní
Že všichni jsme součástí všehomíra
Současnosti, budoucnosti i minulosti
Leť hrdý ptáku, jsi navždy volný*

Charlie Daniels Band - "Interchords", 1979 - Album obsahuje rozhovor s Charlie Danielsem o albu "Million Mile Reflections", skladbu "Reflections" a o Charlieho přátelství s Ronniem.

Journey - "Infinity", 1978 - Doprovodný text obsahuje toto věnování:

" Členové Journey by rádi vyjádřili hluboký zármutek nad ztrátou, která postihla Lynyrd Skynyrd. Jejich hudba je věčná a slova nedokáží vyjádřit smutek nad smrtí Cassie Gaines, Steve Gainese, Deana Kilpatricka a Ronnie Van Zanta. Necht' Freebird letí dál."

Molly Hatchet - "Molly Hatchet", 1978 - Zadní strana obalu obsahuje: "Věnováno památce Ronnie Van Zanta."

Molly Hatchet - "Double Trouble Live", 1985 - V poznámce ke skladbám tohoto kompletu je i následující informace: "Jako pomník příteli Ronnie Van Zantovi obsahuje album vzrušující verzi klasické skladby "Freebird". Skladba je uvedena Danny Joe Brownem: "To je pro Tebe Ronnie, odešel jsi, ale tvá píseň zůstává."

The Outlaws - "Bring It Back Alive", 1978 - Uvnitř alba je následující věnování: "Toto album je věnováno lidem, kteří nám pomohli, měli nás rádi a s kterými jsme prožili mnoho krásného - Lynyrd Skynyrd a jejich parta. Jste navždy s námi a navždy vás máme rádi." Album obsahuje přes celou stranu dlouhou verzi "Green Grass And High Tides". Na albu je řečeno: "Chtěli bychom věnovat minutu ticha a jednu skladbu, tak jak to děláme každý večer tohoto turné lidem, kteří byli našimi opravdovými a dobrými přáteli a věřím, že i vašimi, kapele Lynyrd Skynyrd."

Henry Paul Band - "Grey Ghost", 1979 - I když toto album neobsahuje nic přímo vysloveného, náznaky jsou hned v titulní skladbě, plus v úryvku z této skladby otištěném na zadní straně:

"Grey Ghost"

Jak podzimní vítr šumící v osaměle stojících, vysokých sosnách
Hodina smrti sevřela svoji náruč
Freebird padající z oblohy
Přinesl hořký konec dalšího Jižana
Šedý duch

The Rockets - "Turn Up The Radio", 1979 - Zadní strana alba obsahuje následující věnování: "Toto album je věnováno s láskou a respektem našim přátelům a bratrům J. B. Fields, Ronnie Van Zant, Steve Gaines a Cassie Gaines."

.38 Special - "Special Delivery", 1978 - "Osobě a duši Ronnieho, Steva, Deana a Cassie".

.38 Special - "Rockin' Into The Night", 1979 - Věnování na zadní straně: "To je pro Tebe Ronnie."

The Johnny Van Zant Band - "No More Dirty Deals", 1980 - Na zadní straně je za názvem polední skladby "Standing In The Darkness" uvedeno: "To je pro Tebe Ronnie!" Doprovodný text obsahuje: "Toto album je věnováno Lacy a Marion Van Zant a pro Street Survivors, vy víte kdo jste."

Johnny Van Zant - "Brickyard Road", 1990 - Vnitřní text obsahuje: "Brickyard Road je věnováno kapele Lynyrd Skynyrd a jejich příznivcům. Na památku J. C. Lundgren, Allena Collinse a Carla Wilsona."

Doc Holliday - "Song For The Outlaw", 1989 - Uvnitř alba je otištěn úryvek z textu "Song For The Outlaw":

Držel zástupy, v dlaních svých
S rebelskou vlajkou a kytarovou kapelou
Žil svůj život, whiskey a boj
Ale zemřel příliš mlád
Když jeho čas nastával
Zpívám píseň pro vyhnance
Zpívám píseň za to, co vám dal pocítit
Mladý, hrdý a silný, Jižan do morku kostí
Nenechal žádný účet k vyrovnání
Od doby, kdy Bůh ho k sobě povolal
Pro Ronnie Van Zanta

The Outlaws - "The Best Of The Outlaws Green Grass And High Tides", 1996 - Krátká noticka napsaná Henry Paulem obsahuje: "Dosud žijící, bouřlivý životní styl pokračuje jako výzva, ač čas byl neúprosný. Pro duch velkoleposti, který vtiskli do své hudby jsme toto album věnovali pro tyto lidi: Billi Jones, Frank O'Keefe, James Peter Britton, Tommy Caldwell, Toy Caldwell, Ronnie Van Zant, Steve Gaines, Cassie Gaines, Duane Allman a Berry Oakley."

Rossington Collins Band - "This Is The Way", 1981 - Album obsahuje skladbu "Tashuana", která začíná slovy: "Říkal si Freebird, než strhli ho z oblohy."

The Jimmie Van Zant Band - "The Jimmie Van Zant Band", 1996 - Na albu je skladba "Ronnie's Song" a poděkování Lynyrd Skynyrd za umožnění použít skladbu "Simple Man".

.38 Special - "Bone Against Steel", 1991 - Album obsahuje skladbu "Rebel To Rebel", která je jasným pomníkem Donnie Van Zanta (spolu s Jeffem Carlisim a Jimem Peterikem) staršímu bratrovi Ronniemu.

The Allman Brothers Band - "Brothers On The Road", 1981 - Na albu je následující věnování: "Jméno alba vyjadřuje úctu ke všem hudebníkům, kteří povznesli Jižanský rock mezi tradiční styly americké hudby. Těm co z něho udělali to co znamená dnes a hlavně těm co viděli dál. Věřím, že Dickey Betts a Jim Goff tím nechtěli oslovit pouze Duane Allmana a Berry Oakley, ale všechny hudebníky hrající Southern rock a kteří již odešli."

Lynyrd Skynyrd - "Greatest Hits", 1981 (Japonský import) - Album obsahuje věnování: "Pro Ronnieho, Steva a Kathy."

Lynyrd Skynyrd - "Legend", 1987 - Na albu je věnování: "Toto album je pomníkem všem přátelům, kteří již nejsou mezi námi, ale jejich památka je v hudbě stále živá."

Lynyrd Skynyrd - "Southern By The Grace Of God, Lynyrd Skynyrd Tribute Tour", 1987 - Na albu je následující věnování "Toto album je věnováno památce Ronnie Van Zanta, Steva a Cassie Gaines, Deana Kilpatricka, Kathy Collins a Chucka Flowerse."

Lynyrd Skynyrd - "Lynyrd Skynyrd '91", 1991 - Na albu je toto věnování: "Toto album je pro všechny, kteří mají rádi hudbu ... pro lásku těch, kteří jsou v rokenrolové nebi ... zároveň na památku Allena Collinse a Maxine Hall."

Lynyrd Skynyrd - "The Definitive Lynyrd Skynyrd Collection", 1991 - Tento CD box obsahuje toto věnování: "Tato antologie je věnována památce Allena Collinse, Steve Gainese, Cassie Geines, Deana Kilpatricka a Ronnie Van Zanta."

Lynyrd Skynyrd - "The Last Rebel", 1993 - Na albu je napsáno: "Naše hudba byla vždy věnována památce Ronnie Van Zanta, Allena Collinse, Steve Gainese, Cassie Gaines, Deana Kilpatricka, a Chucka Flowerse."

Lynyrd Skynyrd - "Endangered Species", 1994 - Na albu je napsáno: "Naše hudba byla vždy věnována památce Ronnie Van Zanta, Allena Collinse, Steve Gainese, Cassie Gaines, Deana Kilpatricka, a Chucka Flowerse."

Lynyrd Skynyrd - "Freebird ... The Movie, Selection From The Original Soundtrack", 1996 - Album obsahuje věnování: "Tento soundtrack je věnován památce našich drahých přátel, kteří již nejsou mezi námi. Máme je rádi a postrádáme je."

Lynyrd Skynyrd - "Twenty", 1997 - Album obsahuje toto poděkování: "Johnny by rád poděkoval ... Vím, že Bůh nad tebou bdí, Ede. Toto Cd se jmenuje "Twenty" proto, protože uplynulo dvacet let od ztráty našich bratří a sester. Ronnie, Steve, Allen, Cassie, Dean a Chuck." Na obalu jsou tváře současných členů vytesány do skály. Na obloze nad nimi je pět hvězd, které představují mrtvé členy.

Přeložil Michal

O. R. R. SKYNYARD from "TWENTY"

(Gary Rossington, Johnny Van Zant, Hughie Thomasson, Ricky Medlocke)

*There's a story to tell about days of old
A man and his gun, a street fighter I told
There's one in every town,
Tryin' to make himself a name
If he's quicker on the draw, comes glory and fame*

*They say he's always alone,
He rides a horse with no name
His only friend was the devil by his side
But he caused him to much pain
If his gun could talk, oh, the stories they would tell
Of all the men who tried and lost
All the ones he sent to hell*

*They are outlaws, renegades, rebels on the run
They pay the price every day
They live like the wrong end of a gun
Move around from town to town
Can't stay in any place to long
Outlaws, renegades ... rebels on the run*

*Things haven't changed much these day
Faces are younger, but still they keep playing
The deadliest game*

*Brothers and sisters, what are we fightin' for
It's not for the fame or the glory anymore
I hear the mothers cryin'
Too many children dyin'
How many tears have to fall
To bring this to an end*

*They are outlaws, renegades, rebels on the run
They pay the price every day
They live like the wrong end of a gun
Move around from town to town
Can't stay in any place to long
Outlaws, renegades ... Oh
They are outlaws, renegades, rebels on the run
They pay the price every day
They live like the wrong end of a gun
Move around from town to town
Can't stay in any place too long
Outlaws, renegades ... rebels*

*Zde je příběh, o časech minulých
O muži a jeho pistoli, i mě pistolník z ulice říkali
V každém městě je takový
Bojuje o jméno
Když tasí rychleji, obdiv a sláva přichází*

*Říkají, je osamělý
Jede na koni bez jména
Jediný přítel, je ďábel po jeho boku
Ale i spousta bolesti mu přináší
Kdyby jeho pistole mohla promluvit, řici ty příběhy
O životech které zmařila
O všech, které do pekla poslala*

*Jsou to prchající psanci, odpadlíci a rebelové
Každý den platí svou daň
Jejich život je zlem, jak smrt z jejich zbraně
Od města k městu, stále na útěku
Nikde být dlouho nemohou
Psanci, odpadlíci ... rebelové*

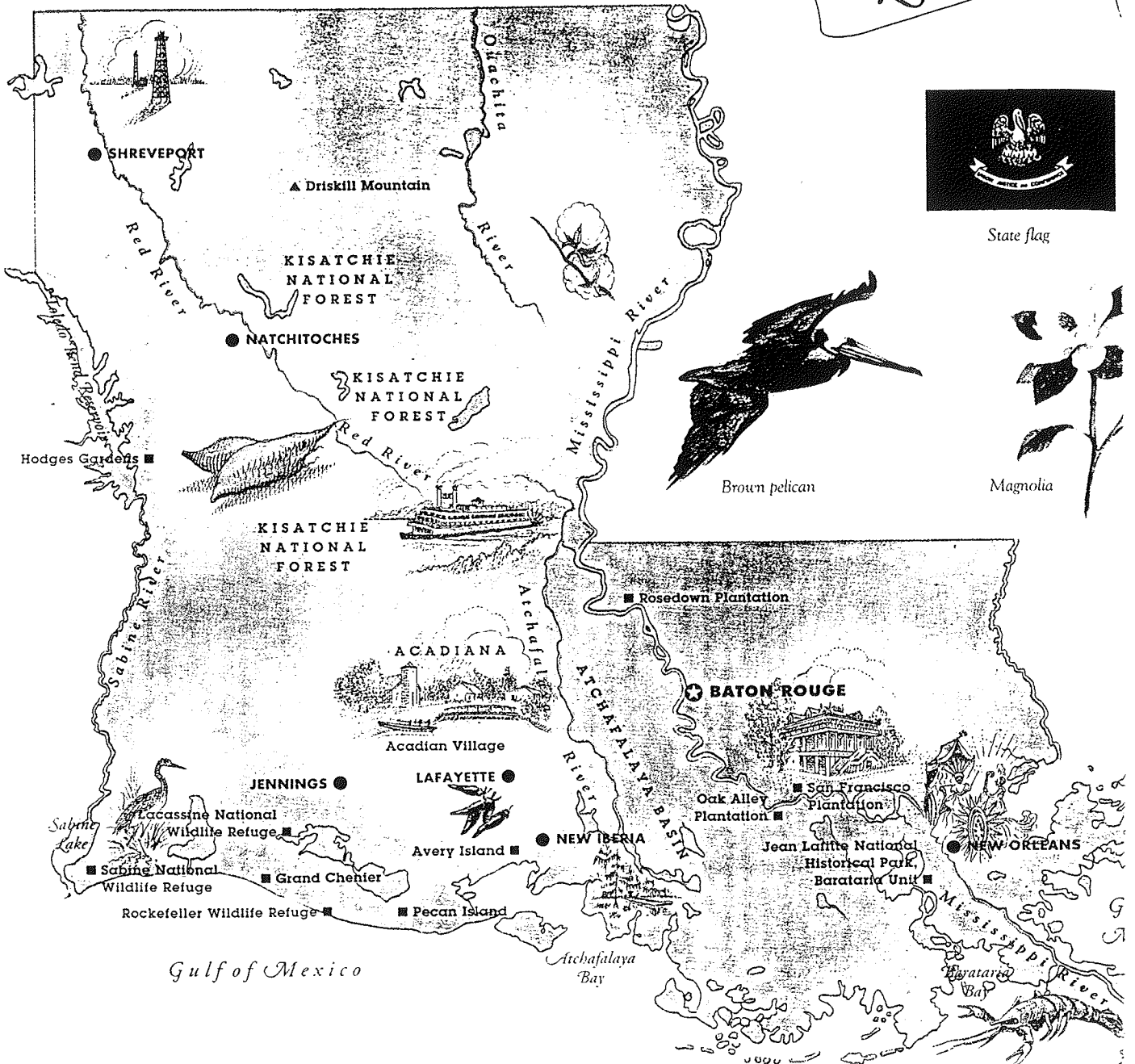
*I dnes je to podobné
Tváře jsou mladší, ale hrají stejnou hru
Hru se smrtí*

*Bratři a sestry, pro co bojujeme
Pro čest a slávu to přece vždy není
Slyším matek pláč
Mnoho dětí umírá
Kolik slzí musí ještě skanout
Aby to skončilo*

*Jsou to prchající psanci, odpadlíci a rebelové
Každý den platí svou daň
Jejich život je zlem, jak smrt z jejich zbraně
Od města k městu, stále na útěku
Nikde být dlouho nemohou
Psanci, odpadlíci ...
Jsou to prchající psanci, odpadlíci a rebelové
Každý den platí svou daň
Jejich život je zlem, jak smrt z jejich zbraně
Od města k městu, stále na útěku
Nikde být dlouho nemohou
Psanci, odpadlíci ... rebelové*

Překlad a úprava: Michal & Miroslav

Louisiana

State flag

Brown pelican

Magnolia

THE PEOPLE AND THE LAND
Population: 4,181,800
Area: 47,752 sq. mi.
Population per sq. mi.: 88
Capital: Baton Rouge (pop. 536,500)
Largest city: New Orleans (pop. 1,306,900)

Major rivers: Atchafalaya, Mississippi, Ouachita, Red
Elevation: 5 ft. below sea level (New Orleans) to 535 ft. (Driskill Mountain)
Leading industries: Oil and natural gas production, salt mining, fishing, chemical manufacturing, lumber, agriculture (soybeans, rice, sweet potatoes)

Bird: Brown pelican
Flower: Magnolia
Tree: Bald cypress
Motto: Union, Justice, Confidence
Song: "Give Me Louisiana"
Origin of name: After France's King Louis XIV, by the explorer La Salle

Nicknames: Bayou State, Pelican State, Sugar State

INFORMATION
State Department of Culture, Recreation and Tourism
 P.O. Box 94291
 Baton Rouge, LA 70804-929
 Telephone: 800-33-GUMBO